

Sygn. akt VIII Ka 141/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący-Sędzia SO Krzysztof Kamiński – spr.

Sędziowie: SO Wiesław Oksiuta

Del. SR Beata Maria Wołosik

Protokolant: Agnieszka Malewska

w obecności prokuratora Marka Moskala, po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2013 r. sprawy skazanego S. G. z art. 85 k.k. na skutek apelacji wniesionej przez skazanego od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 18 grudnia 2012 r. (sygn. akt III K 1406/12):

- I. Zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że za podstawę prawną orzeczenia z pkt. I części dyspozytywnej przyjmuje art. 91§2 k.k.
- II. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.
- III. Zwalnia skazanego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i obciąża nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

S. G. został skazany prawomocnymi wyrokami:

- I. Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 19 kwietnia 2001r. w sprawie o sygn. **III K 1890/99** utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 07 lutego 2002r. w sprawie o sygn. VIII Ka 758/01 za dwa czyny popełnione dnia 6/7 marca 1999r.: z art. 157§1 k.k. wymierzono karę 2 lat pozbawienia wolności oraz art. 288§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. wymierzono karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Orzeczono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 03 maja 1999r. do 17 maja 2000r, orzeczono przepadek dowodów rzeczowych i kosztach obrony z urzędu oraz zwolniono od uiszczania opłaty sądowej i obciążono kosztami procesu w części go dotyczącej. Na mocy postanowienia z dnia 9 sierpnia 2002r. sprostowano pkt V wyroku w ten sposób, że na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres od dnia 2 maja 1999 r. do dnia 17 maja 2000r.
- II. Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 06 marca 2006r. w sprawie **III K 5029/04**, zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 16 marca 2009r. w sprawie o sygn. VIII Ka 61/09 za czyn z art. 13§ 1 k.k. w zw. z art. 279 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 25 czerwca 2001r. na karę 2 lat pozbawienia wolności. Na poczet kary skazanemu zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 25 czerwca 2011r. do dnia 23 kwietnia 2002r. oraz od dnia 21 czerwca 2005r. do dnia 20 lipca 2005r. Ponadto skazany został zobowiązany do częściowego naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej kwoty 500 zł oraz zwolniony od ponoszenia kosztów w sprawie.
- III. Zaocznym Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 21 września 2005r. w sprawie **III K 1870/05** za czyny: z art. 48 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 1997r. Nr 75 poz. 468) popełniony w dniu 13 stycznia 2005r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności; - z art. 270§1 k.k., popełniony w dniu 13 stycznia 2005r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Orzeczono karę łączną w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto orzeczono

przepadek dowodów rzeczowych oraz obciążył oskarżonego opłatą i kosztami sądowymi. Orzeczenie uprawomocniło się 21 października 2005r.

IV. Zaocznym Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 26 lipca 2011r. w sprawie o sygn. **III K 678/11** za czyn popełniony dnia 05 maja 2011r. z art. 178a§2 k.k. na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawieszoną na okres 5 lat tytułem próby, oddano pod dozór kuratora, zobowiązano do powstrzymania się od nadużywania alkoholu. Ponadto orzeczono karę grzywny w wymiarze 30 stawek dziennych po 10 zł każda, orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów rowerowych na okres 2 lat oraz zwolniono z ponoszenia kosztów sądowych. Orzeczenie uprawomocniło się 24 sierpnia 2011r.

V. Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 18 maja 2011r. w sprawie o sygn. akt **III K 116/11**, utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Białymstoku wyrokiem z dnia 20 października 2011r. w sprawie o sygn. VIII Ka 505/11 za 2 czyny : I bliżej nieustalonego dnia lutego 2001r. i II popełniony dnia 19 kwietnia 2001r. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 64 § 1 kk skazano go zaś na mocy art. 14 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzono karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na mocy art. 63§1 kk zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 25 czerwca 2001r do 23 kwietnia 2002r. i od 21 czerwca 2005r. do 20 lipca 2005r. Ponadto orzeczono o kosztach obrony z urzędu oraz zwolniono z ponoszenia kosztów procesu.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem łącznym z dnia 18 grudnia 2012 roku w sprawie o sygn. akt III K 1406/12:

I. Na podstawie art. 85 k.k., art. 86§1 k.k. połączył skazanemu S. G. kary orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawach o sygnaturach **III K 1890/99** oraz **III K 116/11** i orzekł łączną karę pozbawienia wolności w wymiarze 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej wobec S. G. łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył okresy dotychczasowego pozbawienia wolności w sprawach podlegających łączeniu.

III. Umorzył postępowanie w zakresie wydania wyroku łącznego w sprawach III K 5029/04, III K 1870/05, III K 678/11.

IV. W pozostałym zakresie wyroki podlegające łączeniu pozostawił do odrębnego rozpoznania.

V. Zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych i obciążył nimi Skarb Państwa.

Powyższy wyrok, na podstawie art. 444 k.p.k. i art. 425§2 i 3 k.p.k. zaskarżył w całości skazany S. G..

Na podstawie art. 427§1 i 3 k.p.k. i art. 438 pkt 1,2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił obrazę art. 2§2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5§2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegającą na nieuwzględnieniu, bądź pominięciu istotnych, korzystnych dla oskarżonego okoliczności oraz dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów z pominięciem zasad prawidłowego rozumienia, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, także atomizację poszczególnych dowodów oraz rozstrzygnięcie nie dających się rozstrzygnąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, a w konsekwencji poczynienia nieprawidłowych, bo nie znajdujących oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym, błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę skarżonego wyroku.

Wskazując na powyższe, na podstawie art. 427§1 i 3 k.p.k. i art. 437§2 k.p.k., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Białymstoku do ponownego rozpatrzenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja skazanego nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie, aczkolwiek zaskarżony wyrok łączny nie jest również pozbawiony uchybień, które Sąd Okręgowy dostrzegł z urzędu i z których jedno – w zakresie podstawy prawnej rozstrzygnięcia zawartego w punkcie I – mające wpływ na treść wyroku łącznego w efekcie doprowadziło do jego zmiany.

Na wstępie wskazać należy, że zgodnie z dyspozycją art. 85 k.k., jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, Sąd orzeka karę łączną biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa. Jeżeli zachodzą określone powyższym przepisem warunki do orzeczenia kary łącznej, a sprawca został prawomocnie skazany wyrokami różnych sądów pojawiają się w stosunku do niego podstawy do wydania wyroku łącznego (art. 569 k.p.k.). Jeżeli brak warunków do wydania wyroku łącznego (przede wszystkim określonych w art. 85 k.k.), Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania (art. 572 k.p.k.).

Wbrew przekonaniu apelującego nie jest więc tak, że Sąd ma nieograniczoną i swobodną możliwość dowolnego łączenia kar wymierzonych w wyrokach jednostkowych w wyroku łącznym. Aby można było objąć karą łączną w wyroku łącznym skazania jednostkowe muszą być spełnione warunki wskazane w art. 85 k.k. Realny zbieg przestępstw jest kategorią opartą na przesłankach obiektywnych, co wyklucza jakąkolwiek wybiórczość lub swobodę sądu w kwalifikowaniu pewnych przestępstw jako pozostających w zbiegu oraz wyłączeniu ze zbiegu innych.

Analizując zaskarżony wyrok łączny Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że takimi obiektywnymi przesłankami kierował się Sąd Rejonowy łącząc kary orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 19 kwietnia 2001 roku w sprawie o sygn. akt III K 1890/99 (opisanym w punkcie I części wstępnej) oraz karę orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 18 maja 2011 roku w sprawie o sygn. akt III K 116/11 (opisanym w punkcie 5 części wstępnej, chronologicznie czwartym). Tym niemniej – w ocenie Sądu Okręgowego – przyjęta przez Sąd Rejonowy konfiguracja w/w wyroków „na pierwszy rzut oka” mogła rodzić pewne wątpliwości zwłaszcza, że Sąd ten nie odniósł się do nich w pisemnych motywach wydanego rozstrzygnięcia.

I tak zauważyć należy, że będący punktem odniesienia wyrok w sprawie o sygn. akt III K 1890/99 został wydany w dniu 19 kwietnia 2001 roku. W tej samej dacie, tj. w dniu 19 kwietnia 2001 roku S. G. popełnił jeden z czynów objętych ciągiem przestępstw w wyroku w sprawie o sygn. akt III K 116/11. Zrodziło to wątpliwość, czy czyn wskazany w wyroku o sygn. akt III K 116/11 został popełniony przed wydaniem wyroku w sprawie o sygn. akt III K 1890/99. Analiza akt o sygn. III K 1890/99 nie nastręcza trudności w dokładnym określeniu czasu wydania wyroku w tej sprawie (protokół publikacji wskazuje, że zakończyła się ona w dniu 19 kwietnia 2001 roku o godzinie 13.00 k. 1084 – 1085 w/w akt). W chwili obecnej brak jest jednak możliwości stwierdzenia w jakim dokładnie momencie (w dniu 19 kwietnia 2001 roku) zostało popełnione przez S. G. przestępstwo, za które został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawie o sygn. akt III K 116/11. Z opisu przedmiotowego czynu (z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. na szkodę T. G.) przypisanego skazanemu, podobnie, jak z treści uzasadnienia nie wynika, o jakiej konkretnie godzinie, czy choćby porze dnia, dopuścił się on jego popełnienia. Wskazówek w tym zakresie nie dostarcza również sam materiał dowodowy, zwłaszcza, że sam pokrzywdzony składając w pierwszej fazie postępowania zeznania obciążające wskazał jedynie, że S. G., w dniu 19 kwietnia 2011 roku pobił go w jego mieszkaniu żądając wydania jakiegoś długu, którego nie zaciągał (k. 120 – 121w/w akt). Następnie zaś wycofał się z w/w twierdzeń (k. 1808 – 1809, k. 1182 – 1183, k. 1779 – 1779 w/w akt), co niewątpliwie pozbawiło możliwości poczynienia bardziej szczegółowych ustaleń w tym zakresie.

W tej sytuacji – w ocenie Sądu Okręgowego – zaaprobować należało rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego o zaistnieniu zbiegu realnego pomiędzy skazaniami w sprawach o sygn. akt III K 1890/99 i sygn. akt III K 116/11, przy przyjęciu, że S. G. popełnił czyn (z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. na szkodę T. G.) w dniu 19 kwietnia 2001 roku, aczkolwiek przed wydaniem wyroku, który zapadł w tym samym dniu w sprawie o sygn. akt III K 1890/99.

Na marginesie, nawet gdyby czysto hipotetycznie przyjąć, iż S. G. popełnił czyn ze sprawy o sygn. akt III K 116/11 w dniu 19 kwietnia 2001 roku po wydaniu wyroku w sprawie o sygn. akt III K 1890/99, Sąd Okręgowy nie miałby możliwości zmiany decyzji Sądu I instancji. Jakakolwiek ingerencja mogłaby odbyć się jedynie w kierunku przeciwnym do wniesionej apelacji. Wiązałaby się m.in. z uchynieniem orzeczenia o połączeniu w/w wyroków i przyjęcia ewentualnie innej konfiguracji skazań, jednak z wyłączeniem skazania w sprawie o sygn. akt III K 1890/99, co jest niedopuszczalne w świetle obowiązujących przepisów prawa. Przepisy art. 434§1 k.p.k. i art. 443 k.p.k. formułują odpowiednio bezpośredni i pośredni zakaz reformationis in peius, natomiast art. 440 k.p.k. jakkolwiek umożliwia na

etapie postępowania odwoławczego uchylenie orzeczenia rażąco niesprawiedliwego niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, to mimo wszystko nie pozwala na pogorszenie sytuacji skazanego, gdy orzeczenie w ogóle nie zostało zaskarżone na jego niekorzyść – vide m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2009 r. w sprawie o sygn. akt V KK 297/09, LEX nr 553766).

Co do pozostałych skazań jednostkowych wziętych pod rozwagę przez Sąd Rejonowy, to ich analiza wskazuje na słuszność zaskarżonego wyroku łącznego w pozostałej jego części.

Spośród przestępstw przypisanych S. G. w sprawach o sygn. akt III K 5029/04, sygn. akt III K 1870/05 oraz III K 678/11 Sądu Rejonowego w Białymstoku (pkt 2, 3 i 4 części wstępnej) w zbiegu umożliwiającym wydanie wyroku łącznego pozostają tylko te przestępstwa, które zostały już objęte wyrokiem łącznym z dnia 15 czerwca 2009 roku (sygn. akt XV K 580/09), a mianowicie wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 21 września 2005 roku (sygn. akt III K 1870/05) oraz wyrok Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 06 marca 2006 r. (sygn. akt III K 5029/04).

Jednocześnie ostatni z wyroków jednostkowych (nieobjęty w/w wyrokiem łącznym), tj. wyrok Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 18 maja 2011 roku (sygn. akt III K 678/11) nie spełnia warunków do połączenia go z pierwszym chronologicznie ciągiem (utworzonym w niniejszym wyroku łącznym), bowiem czyn nim objęty został popełniony w dniu 5 maja 2011 roku, a więc po dacie wydania stanowiącego punkt odniesienia dla tego ciągu wyroku z dnia 19 kwietnia 2001 roku w sprawie o sygn. akt III K 1890/99. Jednocześnie ów wyrok (sygn. akt III K 678/11) nie łączy się również z wyrokami wchodzącymi w skład uprzednio wydanego wyroku łącznego (sygn. akt XV K 580/09), bowiem objęty nim czyn został popełniony w dniu 5 maja 2011 roku, a więc również po dacie wydania stanowiącego, w tym wypadku, punkt odniesienia wyroku z dnia 21 września 2005 roku (sygn. akt III K 1870/05).

Dlatego też w tym zakresie Sąd Rejonowy, działając na podstawie art. 572 k.p.k. zasadnie umorzył postępowanie w sprawie wydania wyroku łącznego (pkt III części dyspozytywnej).

Na marginesie, zwrócić należy uwagę Sądowi Rejonowemu na zbyt lakoniczne uzasadnienie decyzji o umorzeniu, która nie wyjaśnia motywów, którymi kierował się przy jej podejmowaniu. To uchybienie procesowe – zdaniem Sądu Okręgowego – nie miało jednak wpływu na treść zaskarżonego wyroku, tym bardziej, że zostało powyżej „konwalidowane”.

W ocenie Sądu Okręgowego wpływ na treść zaskarżonego wyroku nie miało również uchybienie polegające na wadliwym określeniu granic wymiaru kary łącznej obejmującej skazania w sprawach o sygn. akt III K 1890/99 oraz III K 116/11 (pkt I części dyspozytywnej), które niewątpliwie miało swoje źródło w błędnym przepisaniu przez Sąd I instancji w punkcie 1 części wstępnej – wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 19 kwietnia 2001 roku (sygn. akt III K 1890/99). Za czyn z art. 288§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. S. G. został skazany w/w wyrokiem na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a nie 3 lat pozbawienia wolności, jak wskazał to Sąd Rejonowy (m.in. ten błąd skorygowano na rozprawie apelacyjnej, w trybie art. 105§1 i 2 k.p.k.).

Nadto podkreślić należy, co – jak się wydaje – umknęło Sądowi I instancji, że w przypadku łącznia wyroków zawierających kary jednostkowe i kary łączne połączeniu podlegają nie kary jednostkowe i kary łączne orzeczone w takich wyrokach, lecz po rozwiązaniu kary łącznej wszystkie kary jednostkowe i właśnie one wyznaczają dolną granicę kary łącznej w wyroku łącznym (najsurowsza kara jednostkowa), jak i jej górną granicę (suma wszystkich kar jednostkowych – vide m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2012 roku w sprawie o sygn. akt III KK 52/12, LEX nr 1220872).

Właściwie określone granice wymierzenia kary łącznej wyznaczone najsurowszą z wymierzonych kar jednostkowych – z jednej strony i sumą kar – z drugiej, w przedmiotowym stanie faktycznym winny kształtować się następująco: od 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (wymierzonej w sprawie o sygn. akt III K 116/11) do 6 lat pozbawienia wolności

(suma kar ze spraw o sygn. III K 116/11 i III K 1890/99). Sąd I instancji przyjął natomiast, że wyznaczają je kary 3 lat pozbawienia wolności oraz 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Tym niemniej – w ocenie Sądu Okręgowego – jako, że wymierzona kara 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności mieści się we właściwych granicach, a nadto z pewnością nie jest karą nadmiernie surową, a zwłaszcza w stopniu rażącym, zasługuje na aprobatę.

Orzekając karę łączną sądy winny brać pod uwagę ogólne dyrektywy jej wymiaru, określone w art. 53 k.k., przy uwzględnieniu prewencyjnego jej oddziaływania, ale także związek przedmiotowo – czasowy pomiędzy przestępczymi zachowaniami i okoliczności, które miały miejsce po wymierzeniu kar jednostkowych, w tym przede wszystkim zachowanie skazanego w trakcie ich wykonywania.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy jednoznacznie wskazać należy, że – w ocenie Sądu Okręgowego – kara wymierzona skazanemu uwzględnia wszystkie w/w okoliczności (jakkolwiek uzasadnienie zaskarżonego wyroku i w tym zakresie charakteryzuje się „ogólnością”).

P. G. dopuścił się popełnienia czterech czynów przypisanych mu w dwóch wyrokach jednostkowych (w sprawie o sygn. akt III K 1890/99 oraz w sprawie o sygn. akt III K 116/11) na przestrzeni ponad dwóch lat (w nocy z 6/7 marca 1999 r., bliżej nieustalonego dnia lutego 2001 r. oraz w dniu 19 kwietnia 2001 roku). Jego przestępcze zachowania skierowane były zarówno przeciwko zdrowiu i życiu, jak i mieniu (z art. 157§1 k.k., z art. 288§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 282 k.k.).

Ponadto skazany posiada dość przeciętną opinię w miejscu odbywania kary, tj. Areszcie Śledczym w B. (k. 15v). Z jednej strony nagradzany regulaminowo, z drugiej również karany dyscyplinarnie. Funkcjonuje bezkonfliktowo, ale deklaruje uczestnictwo w podkulturze przestępczej. W zakresie popełnionych czynów i własnego postępowania jest mało krytyczny. Powyższe – jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy – nie pozwala na przyjęcie jednoznacznie pozytywnej prognozy co do poprawy zachowania skazanego.

W świetle powyższego, stwierdzić należy, że w sprawie nie występuje ani bliska więź przedmiotowo – czasowa pomiędzy czynami popełnionymi przez S. G., ani też nie istnieją szczególne okoliczności dotyczące osoby tego skazanego, które przemawiałyby za zastosowaniem zasady całkowitej absorpcji przy wymiarze kary łącznej.

Reasumując, orzeczona przez Sąd I instancji na zasadzie asperacji kara łączna 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (dokładnie pomiędzy najwyższą z wymierzonych kar jednostkowych, a ich sumą) mieści się w granicach sądowego uznania i żadną miarą nie można jej traktować jako rażąco niewspółmiernej (art. 438 pkt 4 k.p.k.).

Jak wspomniano na wstępie, Sąd I instancji wskazał błędną podstawę prawną połączenia kar z dwóch pierwszych wyroków jednostkowych, tj. art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k., zamiast art. 91§2 k.k. Uwadze Sądu I instancji umknęło bowiem to, że wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawie o sygn. akt III K 116/11 S. G. został skazany za „ciąg przestępstw”, a wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawie o sygn. akt III K 1890/99 za dwa czyny jednostkowe.

Zgodnie zaś z treścią art. 91§2 k.k., jeżeli sprawca w warunkach określonych w art. 85 popełnia dwa lub więcej ciągów przestępstw określonych w §1 lub ciąg przestępstw oraz inne przestępstwo, sąd orzeka karę łączną, stosując odpowiednio przepisy tego rozdziału. Przy czym przepis ten ma zastosowanie tak w razie orzekania w jednym postępowaniu, jak również w razie wydawania wyroku łącznego (vide Komentarz do kodeksu karnego, red. Królikowski M., Zawłocki R, wydawnictwo C.H. BECK, Warszawa 2010 r., str. 683, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 30 maja 2006 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 126/06, KZS 2007/2/55).

Skoro zatem Sąd I instancji połączył w punkcie I części dyspozytywnej wyroku kary orzeczone za ciąg przestępstw (w sprawie sygn. akt III K 116/11) oraz inne przestępstwa (w sprawie sygn. akt III K III K 1890/99) przy przyjęciu

niewłaściwej podstawy prawnej, rozstrzygnięcie w tym zakresie należało skorygować, co też uczynił Sąd Odwoławczy zmieniając zaskarżony wyrok (punkt I sentencji niniejszego wyroku).

W nawiązaniu natomiast do treści samego zarzutu sformułowanego przez skazanego w treści apelacji wskazać należy, że powołując się w sposób zbiorczy i ogólny na naruszenie przez Sąd I instancji przepisów określających jedynie cele postępowania karnego i kilka obowiązujących w tym postępowaniu zasad (art. 2§2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5§2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.) apelujący nie był w stanie podważyć zaskarżonego rozstrzygnięcia. Zwłaszcza, że nie wskazał, jaki sposób w realiach tego konkretnego postępowania w sprawie o wydanie wyroku łącznego Sąd I instancji miałyby je naruszyć i jaki miałyby one wpływ na treść wydanego wyroku łącznego. Tym niemniej Sąd Okręgowy, zobowiązany był do przeanalizowania prawidłowości całokształtu procedowania Sądu I instancji (wyrok został zaskarżony w całości) i odniesienia się do wszystkich okoliczności istotnych z punktu widzenia skarżonego rozstrzygnięcia, co też uczynił składając sprawozdanie w niniejszym uzasadnieniu.

Nie stwierdzając zatem innych uchybień, które mogłyby mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, w pozostałym zakresie należało utrzymać go w mocy (vide pkt II sentencji niniejszego wyroku).

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono zgodnie z treścią art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., mając na względzie, że skazany nie będzie w stanie ich uiścić ze względu na trudną sytuację materialną oraz długotrwały pobyt w zakładzie karnym.